

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

η χώρα
των σκιών

μυθιστόρημα

οι αθάνατοι βιβλίο 3

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE IMMORTALS SERIES: SHADOWLAND

Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S GRIFFIN, Νέα Υόρκη 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι αθάνατοι: η χώρα των σκιών**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευγενία Κολυδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

Copyright © 2009 by Alyson Noël, LLC

All rights reserved.

© Εικόνες εξωφύλλου: Herman Estevez

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-826-3

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

η χώρα
των σκιών

οι αθάνατοι βιβλίο 3

Μετάφραση: Ευγενία Κολυδά

Στη μνήμη του Μπλέικ Σνάιντερ (1957-2009)

Ήταν ο καθηγητής που ενέπνεε με την αξεπέραστη γενναιοδωρία του,
τον ενθουσιασμό του και την προθυμία του να σταθεί αρωγός
στα προβλήματα των άλλων. Μακάρι το πνεύμα του να συνεχίσει
να ζει μέσα από τα βιβλία του και τις διδαχές του.

Η μοίρα δεν είναι άλλο από πράξεις
σε ένα προγενέστερο στάδιο ύπαρξης.

Ραλφ Γουάλντο Έμερσον

«Τα πάντα είναι ενέργεια».

Τα σκοτεινά μάτια του Ντέιμεν εστιάζουν στα δικά μου παροτρύνοντάς με να ακούσω· να ακούσω πραγματικά αυτή τη φορά. «Τα πάντα γύρω μας...» Το χέρι του απλώνεται προς τα εμπρός διαγράφοντας έναν ξεθωριασμένο ορίζοντα που σύντομα θα βυθιστεί στο σκοτάδι. «Τα πάντα στο φαινομενικά υλικό σύμπαν δεν είναι καθόλου μα καθόλου υλικά. Αποτελούν ενέργεια, γνήσια δονητική ενέργεια. Και μολονότι η αντίληψή μας μπορεί να μας πείσει ότι τα πράγματα είναι στερεά, υγρά ή αέρια, στο κβαντικό επίπεδο τα πάντα είναι απλώς σωματίδια μέσα σε σωματίδια· απλή ενέργεια».

Σφίγγω τα χείλη μου και γνέφω επιδοκιμαστικά, ενώ η φωνή του καλύπτεται από τη φωνή μέσα στο μυαλό μου που με συμβουλεύει: *Πες του! Πες του τώρα! Σταμάτα να χρονοτριβείς και απλώς τελείωνε με αυτή την υπόθεση. Γρήγορα, πριν αρχίσει πάλι να μιλάει.*

Αλλά δεν το κάνω. Δε λέω κουβέντα. Απλώς περιμένω να συνεχίσει, δίνοντας έτσι στον εαυτό μου τη δυνατότητα να καθυστερήσω λίγο ακόμη.

«Σήκωσε το χέρι σου». Μου κάνει ένα νεύμα κινώντας την ανοιχτή παλάμη του προς το μέρος μου. Σηκώνει το χέρι μου αργά, προσεκτικά, όντας αποφασισμένος να αποφύ-

γει κάθε σαρκική επαφή, και λέει: «Τώρα, πες μου, τι βλέπεις;»

Παρατηρώ με μισόκλειστα μάτια, αβέβαιη για το πού το πάει. Έπειτα, σηκώνω τους ώμους και λέω: «Λοιπόν, βλέπω χλωμό δέρμα, μακριά δάχτυλα, μια-δυο φακίδες, νύχια που χρειάζονται επειγόντως μανικιούρ...»

«Ακριβώς!» Χαμογελάει, λες και μόλις πέρασα το πιο εύκολο τεστ του κόσμου. «Αλλά αν μπορούσες να το δεις όπως είναι πραγματικά, δε θα έβλεπες τίποτε απ' όλα αυτά. Αντίθετα, θα έβλεπες ένα πλήθος από μόρια που περιέχουν πρωτόνια, νετρόνια, ηλεκτρόνια και κουάρκ. Και μέσα σ' αυτά τα μικροσκοπικά κουάρκ, μέχρι το πιο μικροσκοπικό τμήμα τους, δε θα έβλεπες τίποτε, πέρα από γνήσια δονητική ενέργεια να κινείται με μια ταχύτητα τόσο αργή, ώστε να μοιάζει στερεή και πυκνή, και συνάμα τόσο γρήγορη, ώστε να μην μπορεί να παρατηρηθεί η πραγματική της υπόσταση».

Μισοκλείνω τα μάτια μου χωρίς να ξέρω αν το πιστεύω, ασχέτως αν αυτά τα πράγματα τα μελετάει εδώ και αιώνες.

«Σοβαρά, Έβερ. Τίποτε δεν είναι διακριτό». Σκύβει προς το μέρος μου, συνεπαρμένος τώρα από το θέμα του. «Τα πάντα είναι ένα. Κάποια στοιχεία με φαινομενικά συμπαγή μορφή, όπως εσύ κι εγώ και αυτή η άμμος πάνω στην οποία καθόμαστε, στην πραγματικότητα αποτελούν μια μάζα ενέργειας που δονείται τόσο αργά, ώστε να φαίνεται συμπαγής, ενώ κάποια άλλα πράγματα, όπως τα φαντάσματα και τα πνεύματα, δονούνται τόσο γρήγορα, ώστε είναι σχεδόν αδύνατον για τους περισσότερους ανθρώπους να τα δουν».

«Εγώ βλέπω τη Ράιλι», λέω, ανυπομονώντας να του υπενθυμίσω όλο τον καιρό που περνούσα με το φάντασμα της αδελφής μου. «Ή, τουλάχιστον, την έβλεπα. Ξέρεις, προτού διασχίσει τη γέφυρα και προχωρήσει...»

«Και αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που δεν μπορείς να τη

δεις πια. Η δόνησή της κινείται πολύ γρήγορα. Αν και υπάρχουν κάποιοι που δε δυσκολεύονται να τα δουν όλα αυτά».

Ατενίζω τον ωκεανό μπροστά μας. Τα κύματα σηκώνονται το ένα μετά το άλλο. Ατελείωτα, ασταμάτητα, αθάνατα... όπως εμείς.

«Τώρα, σήκωσε ξανά το χέρι σου και φέρ' το τόσο κοντά στο δικό μου, που σχεδόν να αγγίζουν το ένα το άλλο».

Διστάζω. Γεμίζω την παλάμη μου με άμμο, μη θέλοντας να το κάνω. Αντίθετα με εκείνον, εγώ γνωρίζω το τίμημα, τις σοβαρές συνέπειες που μπορεί να προκαλέσει η παραμικρή σαρκική επαφή. Γι' αυτό και αποφεύγω το άγγιγμά του από την περασμένη Παρασκευή. Αλλά όταν τον παρατηρώ ξανά, με την παλάμη του να περιμένει τη δική μου, παίρνω μια βαθιά ανάσα και σηκώνω και το δικό μου χέρι. Κρατάω την αναπνοή μου όταν πλησιάζει τόσο κοντά, που το κενό ανάμεσά μας σχεδόν εξαφανίζεται – σαν να μας χωρίζει ένα πολύ λεπτό χαρτί.

«Το νιώθεις;» Χαμογελάει. «Νιώθεις αυτό το τσίμπημα και τη ζέστη; Είναι η ενέργειά μας που συνδέεται». Μετακινεί το χέρι του προς-πίσω, παίζοντας με την ώθηση και την έλξη του ενεργειακού πεδίου ανάμεσά μας.

«Αν συνδεόμαστε οι πάντες και τα πάντα, όπως λες, τότε γιατί δε μας αφήνουν όλα την ίδια αίσθηση;» ψιθυρίζω, ενώ με ελκύει το αδιαμφισβήτητο μαγνητικό ρεύμα που μας ενώνει και κάνει την πιο υπέροχη ζεστασιά να κυλήσει μέσα στο κορμί μου.

«Όλοι συνδεόμαστε. Όλοι είμαστε φτιαγμένοι από την ίδια δονούμενη πηγή. Αλλά ενώ κάποια ενέργεια σου αφήνει ψυχρή αίσθηση και κάποια άλλη χλιαρή, εκείνη που είναι προορισμένη για σένα αφήνει αυτήν ακριβώς την αίσθηση που έχεις τώρα».

Κλείνω τα μάτια μου και γυρίζω το κεφάλι, αφήνοντας τα

δάκρυα να κυλήσουν στα μάγουλά μου, μια που δεν μπορώ πλέον να τα συγκρατήσω. Ξέρω ότι για μένα απαγορεύεται η επαφή με το δέρμα του, το άγγιγμα των χειλιών του, η ολόζεστη παρηγοριά του κορμιού του πάνω στο δικό μου. Αυτό το ηλεκτρικό ενεργειακό πεδίο που τρεμοπαίζει ανάμεσά μας είναι το πιο κοντινό σημείο στο οποίο θα φτάσω, κι αυτό εξαιτίας της φρικτής απόφασης που πήρα.

«Η επιστήμη μόλις τώρα έχει αρχίσει να ανακαλύπτει αυτά που οι μεταφυσικοί και οι μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι γνωρίζουν εδώ και αιώνες. Τα πάντα είναι ενέργεια. Τα πάντα είναι ένα!»

Μπορώ να ακούσω τη χαρά στη φωνή του καθώς πλησιάζει, ανυπομονώντας να πλέξει τα δάχτυλά του με τα δικά μου. Εγώ όμως απομακρύνομαι γρήγορα, προλαβαίνοντας να δω με την άκρη του ματιού μου την πονεμένη έκφραση που παίρνει το πρόσωπό του. Είναι το ίδιο βλέμμα που μου αντιγυρίζει από τότε που τον ανάγκασα να πιει το αντίδοτο που τον έφερε πίσω στη ζωή. Αναρωτιέται γιατί είμαι τόσο σιωπηλή, τόσο απόμακρη, τόσο ψυχρή, αρνούμενη να τον αγγίξω, όταν μερικές μόλις εβδομάδες πιο πριν δεν τον χόρταينا. Υποθέτει, άδικα, ότι φταίει η συμπεριφορά του που με πλήγωσε, το φλερτ με τη Στέισα, η σκληρότητά του απέναντί μου. Η αλήθεια όμως είναι ότι δεν έχει καμία σχέση αυτό. Ο Ρόμαν του είχε κάνει μάγια, όπως σε όλο το σχολείο. Δεν έφταιγε εκείνος.

Αυτό που δεν ξέρει είναι ότι το αντίδοτο μπορεί να τον έφερε πίσω στη ζωή, αλλά η στιγμή που πρόσθεσα το δικό μου αίμα στο μείγμα σφράγισε το ότι δε θα μπορούσαμε να είμαστε ποτέ μαζί.

Ποτέ!

Για όλη την αιωνιότητα!

«Έβερ...» ψιθυρίζει με φωνή βαθιά και ειλικρινή.

Εγώ όμως δεν μπορώ να τον κοιτάξω. Δεν μπορώ να τον αγγίξω. Και σίγουρα δεν μπορώ να προφέρω τα λόγια που του αξίζει να ακούσει. Θα ήθελα να μπορούσα να του πω:

Τα έκανα μαντάρα... Λυπάμαι τόσο πολύ... Ο Ρόμαν με ξεγέλασε, και ήμουν τόσο απελπισμένη και ανόητη, που έπεσα στην παγίδα του. Και τώρα δεν υπάρχει ελπίδα για μας, γιατί αν με φιλήσεις, αν ανταλλάξουμε το DNA μας, θα πεθάνεις!

Δεν μπορώ να το κάνω. Είμαι η μεγαλύτερη δειλή του κόσμου. Είμαι αξιολύπητη και αδύναμη. Και δεν υπάρχει περίπτωση να βρω μέσα μου το κουράγιο.

«Έβερ, σε παρακαλώ, τι συμβαίνει;» ρωτάει, ταραγμένος από τα δάκρυστά μου. «Είσαι έτσι εδώ και μέρες. Εγώ φταίω; Έκανα κάτι; Ξέρεις ότι δε θυμάμαι πολλά απ' αυτά που συνέβησαν και οι αναμνήσεις που έχουν αρχίσει να επανέρχονται... πρέπει να έχεις καταλάβει πια ότι δεν ήμουν ο εαυτός μου. Δε θα σε πλήγωνα ποτέ σκόπιμα. Δε θα σου έκανα ποτέ κακό».

Αγκαλιάζω σφιχτά το κορμί μου, καμπουριάζοντας τους ώμους μου και σκύβοντας το κεφάλι μου. Εύχομαι να μπορούσα να γίνω μικρή, τόσο μικρή που δε θα μπορεί να με βλέπει πια. Ξέρω ότι λέει αλήθεια, ότι δεν είναι ικανός να με πληγώσει. Μόνο εγώ θα μπορούσα να κάνω κάτι τόσο σκληρό, τόσο απερίσκεπτο, τόσο απελπιστικά παρορμητικό. Μόνο εγώ θα μπορούσα να είμαι τόσο ανόητη, ώστε να πέσω στην παγίδα του Ρόμαν. Λαχταρούσα τόσο να αποδείξω ότι ήμουν η μία και μοναδική αγάπη του Ντέιμεν, η μοναδική που θα μπορούσε να τον σώσει. Και τώρα, ορίστε τι μπέρδεμα δημιούργησα!

Πλησιάζει προς το μέρος μου και γλιστρώντας το χέρι του γύρω μου με αρπάζει από τη μέση και με τραβάει κοντά του. Εγώ όμως δεν μπορώ να διακινδυνεύσω το άγγιγμα. Τώρα τα δάκρυστά μου είναι θανατηφόρα και πρέπει να μείνουν μακριά απ' το δέρμα του.

Σηκώνομαι όρθια και τρέχω προς τη θάλασσα, μαζεύοντας τα δάχτυλα των ποδιών μου στον αφρό των κυμάτων της και αφήνοντάς τον να πιτσιλίζει τις κνήμες μου. Εύχομαι να μπορούσα να βυθιστώ στην απεραντοσύνη της και να με παρασύρει το κύμα. Ας γινόταν οτιδήποτε, για να αποφύγω να προφέρω τα λόγια που πρέπει· οτιδήποτε, για να αποφύγω να πω στη μία και μοναδική αγάπη μου, στον αιώνιο σύντροφό μου, στην αδελφή ψυχή μου των τελευταίων τετρακοσίων χρόνων ότι εκείνος μπορεί να μου χάρισε την αιωνιότητα, αλλά εγώ έφερα το τέλος μας.

Απομένω έτσι, σιωπηλή και ακίνητη. Περιμένω να βασιλέψει ο ήλιος προτού γυρίσω τελικά να τον αντικρίσω. Παρατηρώ τη σκούρα θολή σιλουέτα του που δεν ξεχωρίζει καλά καλά μέσα στη νύχτα και, παραβλέποντας εκείνο τον κόμπο στο λαιμό μου, ψελλίζω: «Ντέιμεν, μωρό μου... Υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω».

Γονατίζω δίπλα του με τα χέρια πάνω στα γόνατα, τα δάχτυλα των ποδιών χωμένα στην άμμο, ελπίζοντας να με κοιτάξει, ελπίζοντας να μιλήσει, ακόμη κι αν είναι μόνο για να μου πει αυτό που ήδη ξέρω: ότι έκανα ένα σοβαρό, ανόητο λάθος, ένα λάθος που πιθανόν να μη σβήσει ποτέ. Ευχαρίστως θα το δεχόμουν. Να πάρει η ευχή, μου αξίζει! Αυτό που δεν μπορώ να αντέξω είναι η απόλυτη σιωπή και το απόμακρο βλέμμα του.

Και είμαι έτοιμη να πω κάτι, οτιδήποτε, για να σπάσω αυτή την ανυπόφορη σιωπή, όταν με κοιτάζει με μάτια τόσο κουρασμένα, που ενσαρκώνουν απόλυτα τα εξακόσια χρόνια του.

«Ο Ρόμαν...» Αναστενάζει, κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν τον αναγνώρισα, δεν είχα ιδέα...» Η φωνή του αργοσβήνει μαζί με το βλέμμα του.

«Δεν υπήρχε περίπτωση να το ξέρεις», λέω, λαχταρώντας να διαγράψω τις ενοχές που μπορεί να αισθάνεται. «Σε είχε μαγέψει από την πρώτη μέρα. Πίστεψέ με, τα είχε σχεδιάσει όλα, είχε φροντίσει να διαγράψει εντελώς κάθε ανάμνηση».

Τα μάτια του αναζητούν το πρόσωπό μου και με παρατηρούν προσεκτικά. Έπειτα σηκώνεται αργά και στρίβει το κεφάλι. Ατενίζει τον ωκεανό και με τα χέρια του σφιγμένα σε γροθιές, λέει: «Σου έκανε κακό; Σε κυνήγησε, σε έβλαψε με κάποιον τρόπο;»

Κουνάω το κεφάλι μου. «Δε χρειάστηκε. Ήταν αρκετό που με πλήγωσε κάνοντας κακό σ' εσένα».

Γυρίζει. Τα μάτια του τώρα έχουν αρχίσει να σκοτεινιάζουν και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του να σκληραίνουν. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, λέει: «Αυτό είναι δικό μου λάθος».

Έχω μείνει αποσβολωμένη και αναρωτιέμαι πώς είναι δυνατόν να πιστεύει κάτι τέτοιο έπειτα από τα επιχειρήματά μου. Σηκώνομαι στα πόδια μου και στέκομαι δίπλα του, φωνάζοντας: «Μη λες ανοησίες! Και βέβαια δεν είναι δικό σου λάθος! Άκουσες τίποτε απ' αυτά που είπα;» Κουνάω το κεφάλι μου. «Ο Ρόμαν δηλητηρίασε το ελιξίριό σου και σε υπνώτισε. Εσύ δεν έφταιγες γι' αυτό, απλώς εκτελούσες τις διαταγές του. Ήταν πάνω από τις δυνάμεις σου!»

Δεν έχω προλάβει να τελειώσω καλά καλά, και τα απορρίπτει ήδη όλα με ένα νεύμα του χεριού του. «Έβερ, δεν καταλαβαίνεις; Δεν έχει σχέση με τον Ρόμαν ή μ' εσένα. Είναι το κάρμα. Είναι η τιμωρία για έξι αιώνες εγωιστικού τρόπου ζωής». Κουνάει το κεφάλι του και γελάει. Δεν είναι το γέλιο που σε παρασύρει να γελάσεις μαζί του· είναι το άλλο, αυτό που σου προκαλεί ανατριχίλα μέχρι το κόκαλο. «Έπειτα απ' όλα αυτά τα χρόνια που σ' αγαπώ και σε χάνω, ξανά και ξανά, ήμουν σίγουρος ότι αυτή ήταν η τιμωρία μου για τον τρόπο που ζούσα, μη γνωρίζοντας ότι ήταν η Ντρίνα εκείνη που επέφερε το θάνατό σου. Τώρα όμως βλέπω την αλήθεια που μου διέφευγε τόσον καιρό. Εκεί που ήμουν σίγουρος ότι ξεγλίστρησα από το κάρμα με το να σε κάνω αθάνατη και να σε κρατήσω πλάι μου για πάντα, τον τελευταίο λόγο έχει το κάρμα! Μας παραχωρεί μια αιωνιότητα μαζί, αλλά μόνο για να κοιταζόμαστε, να μην αγγίζουμε ποτέ ο ένας τον άλλο!»

Απλώνω το χέρι μου προς το μέρος του, θέλοντας να τον

αγκαλιάσω, να τον παρηγορήσω, να τον πείσω ότι δεν είναι αλήθεια. Αποτραβιέμαι όμως απότομα, γιατί θυμάμαι όλα όσα έγιναν, ό,τι μας οδήγησε στη φοβερή κατάσταση που βιώνουμε, στο να μην μπορούμε να αγγίζουμε ο ένας τον άλλο.

«Δεν είναι αλήθεια», λέω με το βλέμμα καρφωμένο στο δικό του. «Γιατί να τιμωρείσαι εσύ, τη στιγμή που εγώ είμαι αυτή που έκανε λάθος; Δε βλέπεις;» Κουνάω το κεφάλι μου, απογοητευμένη από τον παράξενο τρόπο που σκέφτεται. «Ο Ρόμαν τα είχε σχεδιάσει όλα από την αρχή. Αγαπούσε την Ντρίνα. Πάω στοίχημα ότι αυτό δεν το ήξερες, έτσι; Ήταν κι αυτός ένα από τα ορφανά που έσωσες από την πανούκλα, τότε, στη Φλωρεντία. Όλους αυτούς τους αιώνες την αγαπούσε, και θα έκανε τα πάντα για κείνη. Η Ντρίνα όμως δεν ενδιαφερόταν για τον Ρόμαν. Αγαπούσε μόνο εσένα· και εσύ αγαπούσες μόνο εμένα! Και τότε, αφού τη σκότωσα δηλαδή, ο Ρόμαν αποφάσισε να με κυνηγήσει, μόνο που το έκανε μέσα από σένα. Ήθελε να νιώσω τον πόνο που προξενεί το να μην μπορώ να σε αγγίξω ξανά, όπως νιώθει κι εκείνος με την Ντρίνα! Και έγιναν όλα τόσο γρήγορα, που απλώς—» Σταματώ. Ξέρω ότι είναι ανώφελο, οι λέξεις πάνε χαμένες. Δε δεχόταν να ακούσει τίποτε, πεπεισμένος ότι το λάθος είναι δικό του.

Εγώ όμως αρνούμαι να μπω σ' αυτή τη λογική· και δε θα αφήσω ούτε εκείνον να το κάνει.

«Ντέιμεν, σε παρακαλώ! Δεν μπορείς να το βάλεις κάτω έτσι απλά. Δε φταίει το κάρμα, αλλά εγώ! Εγώ έκανα ένα λάθος· ένα απαίσιο, ένα φρικτό λάθος. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν μπορούμε να το διορθώσουμε. Σίγουρα θα υπάρχει τρόπος...» Αρπάζομαι από την πιο απατηλή ελπίδα, προσποιούμενη έναν ενθουσιασμό που δε νιώθω πραγματικά.

Ο Ντέιμεν στέκεται μπροστά μου, μια σκοτεινή σιλουέτα μέσα στη νύχτα, και η ζεστασιά της θλιμμένης, της κουρα-

σμένης του ματιάς υποκαθιστά το αγκάλιασμά μας. «Δεν έπρεπε να είχα αρχίσει ποτέ», λέει. «Δεν έπρεπε να φτιάξω ποτέ το ελιξίριο. Έπρεπε να αφήσω τα πράγματα να πάρουν τον δικό τους δρόμο. Σοβαρά, Έβερ! Απλώς κοίτα το αποτέλεσμα. Δεν έχει προκαλέσει τίποτε εκτός από πόνο...» Κουνάει το κεφάλι του και το βλέμμα του είναι τόσο λυπημένο, τόσο συντετριμμένο, που σφίγγεται η καρδιά μου. «Ωστόσο, υπάρχει ακόμη χρόνος για σένα. Έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου. Μια αιωνιότητα για να γίνεις ό,τι θέλεις, να κάνεις ό,τι θέλεις. Εγώ όμως...» Σηκώνει τους ώμους. «Εγώ είμαι μισσμένος. Νομίζω ότι μπορούμε και οι δύο να δούμε τις συνέπειες των εξακοσίων χρόνων μου».

«Όχι!» Η φωνή μου σπάει και το τρέμουλο που νιώθω στα χείλη μου απλώνεται στα μάγουλά μου. «Δε θα φύγεις! Δε θα με παρατήσεις ξανά! Τον τελευταίο μήνα έζησα μια κόλαση για να σε σώσω, και τώρα που είσαι καλά δεν πρόκειται να τα παρατήσω. Είμαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλο, το είπες και μόνος σου. Απλώς έχουμε συναντήσει ένα προσωρινό εμπόδιο, αυτό είναι όλο. Αν βάλουμε όμως και οι δύο το μυαλό μας να σκεφτεί, είμαι σίγουρη ότι θα βρούμε έναν τρόπο να—»

Σταματώ. Η φωνή μου αργοσβήνει βλέποντας ότι εκείνος έχει ήδη προχωρήσει, έχει αποτραβηχτεί στον σκοτεινό και θλιβερό κόσμο του, όπου ο μόνος κατηγορούμενος είναι ο ίδιος. Και ξέρω ότι έχει έρθει η ώρα να διηγηθώ την υπόλοιπη ιστορία, εκείνα τα οικτρά, αξιολύπητα κομμάτια που θα προτιμούσα να παραλείψω. Ίσως τότε δει τα πράγματα διαφορετικά. Ίσως τότε...

«Υπάρχει κάτι ακόμη», λέω προτρέχοντας, αν και δεν έχω ιδέα πώς να διατυπώσω τη συνέχεια. «Οπότε, προτού συμπεράνεις ότι το κάρμα σε έχει βάλει στο μάτι ή κάτι τέτοιο,

πρέπει να μάθεις και κάτι άλλο, κάτι για το οποίο δεν είμαι πολύ περήφανη. Ωστόσο...»

Τότε, παίρνω μια βαθιά ανάσα και του λέω για τα ταξίδια μου στη Χώρα του Καλοκαιριού, αυτή τη μαγευτική διάσταση ανάμεσα στις διαστάσεις, όπου έμαθα πώς να γυρίζω πίσω στο χρόνο. Του λέω ότι όταν είχα να διαλέξω ανάμεσα στην οικογένειά μου και σ' εκείνον, διάλεξα αυτούς! Είχα πειστεί ότι θα μπορούσα, με κάποιον τρόπο, να αποκαταστήσω το μέλλον που ήμουν σίγουρη ότι μου είχαν κλέψει. Το μόνο που κέρδισα όμως τελικά ήταν ένα μάθημα που γνώριζα ήδη.

Μερικές φορές η μοίρα απλώς ξεγλιστρά από δίπλα μας.

Ξεροκαταπίνω και κοιτάζω επίμονα την άμμο, διστάζοντας να δω την αντίδραση του Ντέιμεν όταν θα αντικρίσει στα μάτια εκείνη που τον πρόδωσε.

Αντί να θυμώσει όμως ή να αναστατωθεί, όπως νόμιζα, με περιβάλλει με το πιο όμορφο, με το πιο λαμπερό λευκό φως. Ένα φως τόσο παρηγορητικό και τόσο αγνό, που μοιάζει με εκείνο της πύλης στη Χώρα του Καλοκαιριού – μόνο που είναι καλύτερο. Κλείνω τα μάτια μου και τον περιβάλλω κι εγώ με φως, και όταν τα ανοίγω ξανά είμαστε τυλιγμένοι στην πιο όμορφη, ζεστή, ομιχλώδη λάμψη.

«Δεν είχες επιλογή», λέει. Η φωνή του είναι απαλή, το βλέμμα του τρυφερό – κάνει ό,τι μπορεί για να με απαλλάξει από την ντροπή μου. «Φυσικά και θα διάλεγες την οικογένειά σου! Έπραξες σωστά. Κι εγώ το ίδιο θα έκανα, αν μου δινόταν η δυνατότητα επιλογής...»

Χαμογελώ πλατιά δίνοντας μεγαλύτερη λάμψη στο φως του και προσθέτω μια τηλεπαθητική αγκαλιά. Γνωρίζω ότι δεν είναι τόσο παρηγορητική όσο η πραγματική, για την ώρα όμως αρκεί. «Ξέρω για την οικογένειά σου, ξέρω τα πάντα· τα είδα όλα...» Με κοιτάζει με βλέμμα τόσο σκοτεινό και έντο-

νο, που πιέζω τον εαυτό μου να συνεχίσω. «Ήσουν πάντα τόσο μυστικοπαθής για το παρελθόν σου, για την καταγωγή σου, για τον τρόπο ζωής σου... Έτσι, μια μέρα που βρισκόμουν στη Χώρα του Καλοκαιριού ρώτησα για σένα, και... και μου αποκαλύφθηκε όλη η ιστορία της ζωής σου».

Σφίγγω τα χείλη μου και τον περιεργάζομαι καθώς στέκεται μπροστά μου, σιωπηλός και ακίνητος. Αναστενάζει κοιτάζοντας μέσα στα μάτια μου και διατρέχει τηλεπαθητικά με τα δάχτυλά του την καμπύλη που σχηματίζει το μάγουλό μου πλάθοντας μια εικόνα τόσο χειροπιαστή, που μοιάζει σαν αληθινή.

«Λυπάμαι...» λέει και χαϊδεύει νοερά το πιγούνι μου με τον αντίχειρά του. «Λυπάμαι που ήμουν τόσο κλεισμένος στον εαυτό μου και τόσο απρόθυμος να μοιραστώ οτιδήποτε, και σε ανάγκασα να καταφύγεις εκεί. Συνέβη πριν από πολύ καιρό, αλλά είναι κάτι που προτιμώ να μην το συζητάω».

Κάνω ένα νεύμα. Δεν έχω πρόθεση να τον πιέσω. Το ότι παρακολούθησε τη δολοφονία των γονιών του και έπειτα ήταν καταδικασμένος να κακοποιείται επί χρόνια στα χέρια της Εκκλησίας είναι ένα θέμα που δε σκοπεύω να θίξω.

«Υπάρχει όμως και κάτι ακόμη», λέω. Ελπίζω ότι ίσως του ξαναδώσω λίγη αισιοδοξία αποκαλύπτοντας και κάτι άλλο απ' αυτά που έμαθα. «Όταν έβλεπα τη ζωή σου να ξεδιπλώνεται, είδα ότι στο τέλος ο Ρόμαν σε είχε σκοτώσει. Παρόλο που φαινόταν γραφτό να γίνει, εγώ κατάφερα να σε σώσω». Τον κοιτάζω, και μόλις διαισθάνομαι ότι δεν πρόκειται να πειστεί, προτρέχω προτού τον χάσω εντελώς. «Εννοώ... να... κάποιες φορές η μοίρα μας μπορεί να είναι σταθερή και αμετάβλητη, αλλά υπάρχουν και άλλες που διαμορφώνεται αποκλειστικά από τις δικές μας πράξεις. Δεν κατάφερα να σώσω την οικογένειά μου πηγαίνοντας πίσω στο χρόνο, κι αυτό γιατί ήταν ένα πεπρωμένο που δεν μπορούσε να αλλάξει. Ή,

όπως είπε η Ράιλι μερικά δευτερόλεπτα πριν από το δεύτερο ατύχημα που τους πήρε πάλι μακριά: “Δεν μπορείς να αλλάξεις το παρελθόν. Είναι αυτό που είναι”. Όταν βρέθηκα όμως πάλι εδώ, πίσω στη Λαγκούνα, και μπόρεσα να σε σώσω, τότε... Νομίζω ότι αυτό αποδεικνύει πως το μέλλον δεν είναι πάντα δεδομένο, ούτε καθορίζονται όλα αποκλειστικά από τη μοίρα».

«Ίσως...» Αναστενάζει με το βλέμμα καρφωμένο στο δικό μου. «Δεν μπορείς, όμως, να ξεφύγεις από το κάρμα, Έβερ. Είναι αυτό που είναι. Δεν κρίνει. Δεν είναι ούτε καλό ούτε κακό, όπως πιστεύει ο περισσότερος κόσμος. Είναι το αποτέλεσμα όλων των πράξεων, θετικών και αρνητικών, ένα αδιάκοπο ζύγισμα γεγονότων: αιτία και αποτέλεσμα, ανταπόδοση των ίσων· ό,τι σπείρεις θα θερίσεις... Η ζωή κάνει κύκλους». Σηκώνει τους ώμους. «Όπως και να το πεις, στο τέλος είναι το ίδιο. Και όσο κι αν θέλεις να νομίζεις διαφορετικά, αυτό ακριβώς συμβαίνει εδώ πέρα. Όλες οι ενέργειες προκαλούν μια αντίδραση. Και εδώ με έφεραν οι δικές μου ενέργειες». Κουνάει το κεφάλι του. «Όλον αυτό τον καιρό έλεγα στον εαυτό μου ότι σε έφερα πίσω από αγάπη, τώρα όμως βλέπω ότι στην πραγματικότητα το έκανα από εγωισμό. Το έκανα γιατί δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς εσένα! Γι’ αυτό συμβαίνουν τώρα όλα αυτά».

«Αυτό ήταν λοιπόν;» Κουνάω το κεφάλι μου, μην μπορώντας να πιστέψω ότι είναι αποφασισμένος να τα παρατήσει τόσο εύκολα. «Έτσι τελειώνει; Είσαι τόσο σίγουρος πια ότι σε καταδιώκει το κάρμα, που δεν προσπαθείς καν να αντισταθείς; Έφτασες μέχρις εδώ για να είμαστε μαζί, και τώρα που αντιμετωπίζουμε ένα εμπόδιο δε θα προσπαθήσεις καν να σκαρφαλώσεις τον τοίχο που φράζει το μονοπάτι μας;»

«Έβερ...» Το βλέμμα του είναι ζεστό, τρυφερό, τόσο πλατύ, που με τυλίγει στα πέταλα φωτός που αναδίδει· αλλά δεν

ακυρώνει την ήττα στη φωνή του. «Λυπάμαι, αλλά υπάρχουν κάποια πράγματα που απλώς τα ξέρω...»

«Ναι, αλλά τότε...» Κουνάω το κεφάλι μου και χαμηλώνω τα μάτια μου, κρύβοντας τα δάχτυλα των ποδιών μου βαθιά μέσα στην άμμο. «Το ότι μόνο και μόνο με περνάς μερικούς αιώνες δε σημαίνει ότι θα έχεις την τελευταία κουβέντα! Γιατί, αν είμαστε στ' αλήθεια μαζί σ' αυτή την υπόθεση, αν οι ζωές μας, όπως και η μοίρα μας, είναι στ' αλήθεια αλληλένδετες, τότε θα συνειδητοποιήσεις ότι αυτό δε συμβαίνει μόνο σε σένα· επηρεάζει και μένα. Και δεν μπορείς να του γυρίσεις την πλάτη! Δεν μπορείς να μου γυρίσεις την πλάτη! Πρέπει να παλέψουμε μαζί! Πρέπει να υπάρχει ένας τρόπος...» Σταματάω, το κορμί μου τρέμει και ο λαιμός μου έχει κλείσει τόσο, που δεν μπορώ να μιλήσω πια. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να στέκομαι εκεί, μπροστά του, παροτρύνοντάς τον σιωπηλά να πολεμήσει μαζί μου σε έναν αγώνα που δεν είμαι σίγουρη ότι μπορούμε να κερδίσουμε.

«Δε σκοπεύω να σε αφήσω», λέει με βλέμμα γεμάτο από τον πόθο τεσσάρων αιώνων. «Δεν μπορώ να σε αφήσω, Έβερ! Πίστεψέ με, το έχω προσπαθήσει. Στο τέλος, όμως, γυρίζω πάντα πίσω, στο πλευρό σου. Είσαι ό,τι ήθελα πάντα... ό,τι έχω αγαπήσει ποτέ στην αιωνιότητα της ζωής μου. Αλλά, Έβερ...»

«Δεν υπάρχει “αλλά”!» Κουνάω το κεφάλι μου και εύχομαι να μπορούσα να τον κρατήσω, να τον αγγίξω, να κολλήσω το κορμί μου πάνω στο δικό του. «Πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος, κάποιου είδους θεραπεία. Μαζί θα τη βρούμε. Το ξέρω ότι θα τη βρούμε. Δεν έχουμε κάνει τόσο δρόμο για να αφήσουμε τον Ρόμαν να μας χωρίσει! Αλλά δεν μπορώ να το κάνω μόνη μου. Όχι, χωρίς τη βοήθειά σου. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, υποσχέσου! Υποσχέσου ότι θα προσπαθήσεις.»

Με κοιτάζει, και το βλέμμα του με σαγηνεύει. Κλείνει τα μά-

τια του γεμίζοντας την παραλία με τόσες τουλίπες, που όλος ο όρμος ξεχειλίζει από κόκκινα κερένια πέταλα πάνω σε πράσινα κυρτά κοτσάνια. Το απόλυτο σύμβολο της αθάνατης αγάπης μας καλύπτει κάθε τετραγωνικό εκατοστό της άμμου.

Μετά γλιστράει το μπράτσο του μέσα στο δικό μου και με οδηγεί πίσω στο αυτοκίνητό του. Οι επιδερμίδες μας χωρίζονται μόνο από το μαύρο μαλακό δερμάτινο μπουφάν του και το μπλουζάκι μου από οργανικό βαμβάκι – αρκετά για να μας προφυλάξουν από τις συνέπειες μιας τυχαίας ανταλλαγής DNA, αλλά ανίκανα να μετριάσουν το ρίγος και τη θέρμη που πάλλεται ανάμεσά μας.

«Μάντεψε!»

Ο Μάιλς με κοιτάζει επίμονα καθώς μπαίνει στο αυτοκίνητό μου. Έχει ανοίξει τα μεγάλα καστανά μάτια του περισσότερο απ' ό,τι συνήθως και στη χαριτωμένη του φατσούλα διαγράφεται ένα χαμόγελο. «Όχι, ξέρεις κάτι; Μη μαντέψεις. Θα σου το πω, γιατί δεν πρόκειται να το πιστέψεις με τίποτε! Δεν πρόκειται να το μαντέψεις με τίποτε!»

Χαμογελάω, ακούγοντας τις σκέψεις του μερικά δευτερόλεπτα πριν τις προφέρει δυνατά, αποφεύγοντας να πω «Θα κάνεις θερινά μαθήματα υποκριτικής στην Ιταλία!» μόλις μερικά δευτερόλεπτα πριν πει: «Θα κάνω θερινά μαθήματα υποκριτικής στην Ιταλία! Όχι, ψέματα! Κάν' το στη Φλωρεντία της Ιταλίας! Πατρίδα του Λεονάρντο ντα Βίντσι, του Μιχαήλ Άγγελου, του Ραφαήλ!»

Και του καλού σου φίλου Ντέιμεν Ογκύστ, που γνώριζε από κοντά όλους αυτούς τους καλλιτέχνες!

«Ήξερα ότι υπήρχε η πιθανότητα εδώ και μερικές βδομάδες, αλλά επισημοποιήθηκε χθες το βράδυ, και ακόμη δεν μπορώ να το πιστέψω! Οχτώ βδομάδες στη Φλωρεντία, χωρίς να κάνω τίποτε άλλο από το να παίζω ρόλους, να τρώω και να κυνηγάω καυτούς Ιταλούς!»

Του ρίχνω μια λοξή ματιά κάνοντας όπισθεν στο ιδιωτικό

δρομάκι του σπιτιού του. «Και ο Χολτ δεν έχει πρόβλημα;»

Ο Μάιλς με κοιτάζει. «Ε τώρα, ξέρεις πώς είναι αυτά. Ότι γίνεται στην Ιταλία, μένει στην Ιταλία...»

Εκτός από την περίπτωση που δε μένει.

Οι σκέψεις μου πηγαίνουν στην Ντρίνα και στον Ρόμαν, ενώ αναρωτιέμαι πόσα ακόμη αθάνατα κακοποιά στοιχεία υπάρχουν εκεί έξω και περιμένουν να εμφανιστούν στη Λαγκούνα Μπιτς για να με τρομοκρατήσουν.

«Τέλος πάντων! Φεύγω σύντομα, αμέσως μόλις τελειώσει το σχολείο. Και έχω να κάνω τόσες προετοιμασίες μέχρι τότε... Α! παραλίγο να ξεχάσω το καλύτερο – ή μάλλον ένα από τα καλύτερα. Ευτυχώς δε θα χρειαστεί να αλλάξω το πρόγραμμά μου, μια που οι παραστάσεις του *Hairspray* τελειώνουν μία βδομάδα πριν φύγω, οπότε δε θα χάσω το τελευταίο χειροκρότημα ως Τρέισι Τέρνμπλαντ. Σοβαρά τώρα, βλέπεις κι εσύ πόσο τέλειο είναι όλο αυτό;»

«Τρομερά τέλειο!» Χαμογελάω. «Συγχαρητήρια! Είναι απίθανο! Και, αν μου επιτρέπεις, σου αξίζει. Μακάρι να μπορούσα να έρθω μαζί σου.»

Και τη στιγμή που το λέω, συνειδητοποιώ ότι είναι αλήθεια. Θα ήταν τόσο ωραίο να ξεφύγω από τα προβλήματά μου, να πάρω ένα αεροπλάνο και να πετάξω μακριά απ' όλα. Εξάλλου, μου λείπει η παρέα του Μάιλς. Οι τελευταίες βδομάδες, όταν εκείνος και η Χέιβεν, μαζί με το υπόλοιπο σχολείο, βρίσκονταν υπό την επήρεια των μαγικών του Ρόμαν, ήταν από τις πιο μοναχικές της ζωής μου. Το να μην έχω τον Ντέιμεν στο πλευρό μου ήταν αβάσταχτο· αλλά και το να μην έχω την υποστήριξη των δυο καλύτερών μου φίλων λίγο έλειψε να με τρελάνει. Ο Μάιλς και η Χέιβεν όμως δε θυμούνται τίποτε απ' αυτά – κανένας τους δε θυμάται. Μόνο ο Ντέιμεν μπορεί να επαναφέρει στη μνήμη του κάποιες μικρολεπτο-

μέρειες, και αυτά που ανακαλεί είναι που του δημιουργούν τρομερές τύψεις.

«Μακάρι να ερχόσουν κι εσύ!» λέει πειράζοντας το στερεοφωνικό του αυτοκινήτου μου καθώς προσπαθεί να βρει την ιδανική μουσική υπόκρουση που να ταιριάζει με την καλή του διάθεση. «Ίσως καταφέρουμε να πάμε όλοι στην Ευρώπη μετά την αποφοίτηση. Θα αγοράσουμε από ένα πάσο Eurail, θα μένουμε σε ξενώνες νεότητας, θα τριγουρίζουμε με τα σακίδια... Δε θα ήταν τέλειο; Μόνο εμείς οι έξι, ξέρεις, εσύ και ο Ντέιμεν, η Χείβεν και ο Τζος και εγώ και... ποιος ξέρει ποιος άλλος...»

«Εσύ και ποιος ξέρει ποιος άλλος;» Του ρίχνω μια πλάγια ματιά. «Τι θα πει αυτό;»

«Είμαι ρεαλιστής...» Σηκώνει τους ώμους.

«Σε παρακαλώ!» Παιζω τα μάτια μου. «Από πότε;»

«Από χθες το βράδυ που ανακάλυψα ότι θα πάω στην Ιταλία». Γελάει και περνάει το χέρι του μέσα από τα κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά του. «Κοίτα, ο Χολτ είναι φοβερός και τα λοιπά, αλλά μη με παρεξηγείς. Δεν κοροϊδεύω τον εαυτό μου. Δεν προσποιούμαι ότι είναι κάτι παραπάνω απ' αυτό που είναι. Μοιάζει να έχουμε ημερομηνία λήξης, κατάλαβες; Τρεις γεμάτες πράξεις με ξεκάθαρη αρχή, μέση και τέλος. Δεν είναι όπως με σένα και τον Ντέιμεν. Εσείς είστε διαφορετικοί. Εσείς είστε ισοβίτες!»

Ισοβίτες;

Τον κοιτάζω εξεταστικά κουνώντας το κεφάλι μου όταν σταματάω στο φανάρι. «Ακούγεται περισσότερο ως μία αναφορά σε φυλακόβιους παρά ως χαρακτηρισμός ευτυχησμένων ανθρώπων».

«Ξέρεις τι θέλω να πω». Εξετάζει το μανικιούρ του, γυρίζοντας τα καυτά ροζ νύχια της Τρέισι Τέρνμπλαντ από τη μια κι από την άλλη. «Απλώς εσείς οι δύο είστε τόσο συντονι-

σμένοι ο ένας με τον άλλο, τόσο συνδεδεμένοι... Και το εννοώ με την κυριολεκτική έννοια, μια που το έφερε η κουβέντα, αφού σαλιαρίζετε σχεδόν όλη την ώρα».

Όχι πια...

Ξεροκαταπίνω και πατάω το γκάζι αμέσως μόλις το φανάρι γίνεται πράσινο. Περνάω τη διασταύρωση ενώ οι τροχοί στριγκλίζουν δυνατά αφήνοντας πίσω τους κάτι φαρδιά ίχνη από λάστιχο. Αρνούμαι να μειώσω ταχύτητα μέχρι να μπω στο πάρκινγκ και να σαρώσω το χώρο αναζητώντας τον Ντέιμεν που παρκάρει πάντα στη δεύτερη καλύτερη θέση δίπλα στη δική μου.

Πατάω φρένο, αλλά ούτε τώρα φαίνεται να είναι πουθενά. Είμαι έτοιμη να βγω από το αμάξι ενώ αναρωτιέμαι πού μπορεί να βρίσκεται, όταν εμφανίζεται ακριβώς δίπλα μου, με το γαντοφορεμένο χέρι του πάνω στην πόρτα μου.

«Πού είναι το αυτοκίνητό σου;» ρωτάει ο Μάιλς και του ρίχνει μια ματιά κοπανώντας την πόρτα και ρίχνοντας το σακίδιο στον ώμο του. «Και τι τρέχει με το χέρι σου;»

«Το ξεφορτώθηκα», λέει ο Ντέιμεν με το βλέμμα καρφωμένο στο δικό μου. Μετά κοιτάζει φευγαλέα τον Μάιλς και παρατηρώντας την έκφρασή του προσθέτει: «Το αυτοκίνητο, όχι το χέρι!»

«Το αντάλλαξες με κάποιο καινούργιο;» ρωτάω, αλλά μόνο επειδή ακούει ο Μάιλς. Ο Ντέιμεν δε χρειάζεται να αγοράζει, να ανταλλάσσει ή να πουλά όπως οι φυσιολογικοί άνθρωποι. Μπορεί απλώς να εμφανίσει ό,τι θελήσει.

Κουνάει το κεφάλι του και προχωράει μαζί μου ως την πύλη, λέγοντας χαμογελαστά: «Όχι. Απλώς το παράτησα στην άκρη του δρόμου με το κλειδί στη μίζα και τη μηχανή του αναμμένη».

«Ορίστε;» τσιρίζει ο Μάιλς. «Θέλεις να πεις ότι άφησες

την αστραφτερή σου μαύρη κουπέ BMW M6 στην άκρη του δρόμου;»

Ο Ντέιμεν γνέφει καταφατικά.

«Μα πρόκειται για ένα αυτοκίνητο εκατό χιλιάδων δολαρίων!» λέει ο Μάιλς και το πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο.

«Εκατό χιλιάδων και δέκα!» Ο Ντέιμεν βάζει τα γέλια. «Μην ξεχνάς ότι το είχα φτιάξει και ήταν εξοπλισμένο με όλα τα κομφώρ».

Ο Μάιλς τον κοιτάζει επίμονα με μάτια που κοντεύουν να πεταχτούν έξω από το κεφάλι του, δίχως να καταλαβαίνει πώς θα μπορούσε κάποιος να κάνει κάτι τέτοιο. Γιατί θα έκανε κάποιος κάτι τέτοιο; «Εεε... εντάξει! Αλλά θέλω να καταλάβω κάτι. Απλώς ξύπνησες και σκέφτηκες: Άι στην ευχή! Λέω να παρατήσω το απίστευτα ακριβό, πολυτελές αυτοκίνητό μου στην άκρη του δρόμου, απ' όπου μπορεί να το πάρει ο οποιοσδήποτε. Έτσι έγινε;»

Ο Ντέιμεν σηκώνει τους ώμους. «Περίπου».

«Γιατί, σε περίπτωση που δεν το έχεις προσέξει», λέει ο Μάιλς, που τώρα ανασαίνει πολύ γρήγορα, «κάποιοι από μας έχουν μια μικρή έλλειψη αυτοκινήτου. Κάποιοι από μας γεννήθηκαν με γονείς τόσο σκληρόκαρδους και αλλόκοτους, που είναι αναγκασμένοι να βασίζονται στην καλοσύνη των φίλων για την υπόλοιπη ζωή τους!»

«Λυπάμαι...» Ο Ντέιμεν σηκώνει τους ώμους. «Μάλλον δεν το σκέφτηκα αυτό. Αν σε κάνει να νιώθεις καλύτερα όμως, θα σου πω πως έγινε για έναν πολύ καλό σκοπό».

Όταν με κοιτάζει, όταν τα μάτια του συναντούν τα δικά μου με αυτόν το χαρακτηριστικό τρόπο που έχει, μαζί με το συνηθισμένο κύμα ζεστασιάς που με αγγίζει έχω και το απαίσιο προαίσθημα ότι η εγκατάλειψη του αυτοκινήτου του είναι μόνο η αρχή στα σχέδια του.

«Πώς ήρθες στο σχολείο;» ρωτάω καθώς φτάνουμε στην μπροστινή πύλη όπου περιμένει η Χέιβεν.

«Πήρε το σχολικό!» Η Χέιβεν μας κοιτάζει διαδοχικά, ενώ οι φρεσκοβαμμένες μπλε αφέλιές της πέφτουν μέσα στο πρόσωπό της. «Δε σε κοροϊδεύω. Ούτε εγώ θα το πίστευα, αλλά το είδα με τα ίδια μου τα μάτια. Τον είδα να κατεβαίνει απ' αυτό το μεγάλο κίτρινο σχολικό με όλους τους άλλους πρωτοετείς, τους σπασίκλες, τους καθυστερημένους και τους κοινωνικά απόβλητους που, σε αντίθεση με τον Ντέιμεν, δεν έχουν άλλη επιλογή από το να πάρουν το σχολικό». Κουνάει το κεφάλι της. «Σοκαρίστηκα μάλιστα τόσο πολύ από το θέαμα, που ανοιγόκλεισα πολλές φορές τα μάτια μου μόνο και μόνο για να βεβαιωθώ ότι ήταν αυτός πραγματικά. Και μετά, επειδή δεν είχα πειστεί ακόμη, έβγαλα μια φωτογραφία με το κινητό μου και την έστειλα στον Τζος, που το επιβεβαίωσε». Σηκώνει το κινητό της ψηλά για να δούμε.

Ρίχνω ένα βιαστικό βλέμμα στον Ντέιμεν και αναρωτιέμαι τι να σκαρώνει. Τότε παρατηρώ ότι έχει εγκαταλείψει το συνηθισμένο κασμιρένιο του πουλόβερ για ένα απλό βαμβακερό τι-σερτ, ενώ το επώνυμο τζιν του έχει αντικατασταθεί με ένα άγνωστο κοινό με απλές τσέπες. Ακόμη και οι μαύρες μπότες μηχανής που είναι κυριολεκτικά το σήμα κατατεθέν του έχουν δώσει τη θέση τους σε κάτι καφέ λαστιχένια πέδιλα. Και μολονότι δε χρειάζεται κανένα απ' αυτά τα φανταχτερά ρούχα για να δείχνει τόσο συγκλονιστικά όμορφος όπως την πρώτη μέρα που γνωριστήκαμε, αυτό το καινούργιο χαμηλών τόνων λουκ απλώς δεν του ταιριάζει.

Ή τουλάχιστον δεν ταιριάζει σ' αυτόν τον Ντέιμεν που εγώ έχω συνηθίσει.

Θέλω να πω, ενώ ο Ντέιμεν είναι αναμφισβήτητα έξυπνος, ευγενικός, τρυφερός και γενναϊόδωρος, είναι και λίγο παρα-

πάνω επιδεικτικός και ματαιόδοξος απ' όσο πρέπει. Έχει διαρκώς εμμονή με τα ρούχα του, με το αυτοκίνητό του, γενικά με την εικόνα του. Και μην προσπαθήσετε να τον στριμώξετε για την ακριβή ημερομηνία της γέννησής του. Αν και επέλεξε να είναι Αθάνατος, έχει μεγάλο κόμπλεξ με την ηλικία του.

Κανονικά δε θα έδινα δεκάρα για τα ρούχα που φοράει ή για το πώς έρχεται στο σχολείο, όμως όταν τον ξανακοιτάζω νιώθω αυτό το απαίσιο σφίξιμο στο στομάχι. Μια επίμονη ενόχληση που απαιτεί την προσοχή μου. Μια ξεκάθαρη προειδοποίηση ότι αυτή είναι μόνο η αρχή· ότι αυτή η ξαφνική μεταμόρφωση προχωράει πολύ βαθύτερα από τις οικονομικές περικοπές, τον αλτρουισμό και την περιβαλλοντική ευαισθησία που έχει στην ημερήσια διάταξη. Όχι! Οφείλεται στα χθεσινοβραδινά, στο κάρμα που τον καταδιώκει. Σαν να έχει πείσει τον εαυτό του ότι αν εγκαταλείψει τα πιο πολύτιμα αγαθά του, με κάποιον τρόπο θα τα εξισορροπήσει όλα.

«Πάμε;» Χαμογελάει, αρπάζοντας το χέρι μου μόλις ακούει το κουδούνι και με οδηγεί μακριά από τον Μάιλς και τη Χέιβεν που θα περάσουν τις επόμενες τρεις ώρες ανταλλάσσοντας γραπτά μηνύματα σε μια προσπάθεια να εξακριβώσουν τι τρέχει με τον Ντέιμεν.

Τον κοιτάζω. Το γαντοφορεμένο χέρι του είναι μέσα στο δικό μου καθώς προχωράμε στο διάδρομο και ψιθυρίζω: «Τι συμβαίνει; Τι απέγινε στ' αλήθεια το αυτοκίνητό σου;»

«Σου είπα ήδη». Σηκώνει τους ώμους. «Δεν το χρειάζομαι. Είναι μια περιττή απόλαυση που δεν μ' ενδιαφέρει πλέον να... απολαμβάνω!» Γελάει κοιτάζοντάς με. Όταν βλέπει όμως ότι δε γελάω μαζί του, κουνάει το κεφάλι του και λέει: «Μην είσαι τόσο σοβαρή. Σιγά το πράγμα! Όταν συνειδητοποίησα ότι δεν είναι κάτι που χρειάζομαι, το πήγα σε μια υποβαθμισμένη περιοχή και το άφησα στην άκρη του δρόμου για να το βρει κάποιος».

Σφίγγω τα χείλη μου και ατενίζω ευθεία μπροστά. Εύχομαι να μπορούσα να μπω μέσα στο μυαλό του και να δω τις σκέψεις που κρατάει για τον εαυτό του, να ανακαλύψω τι σημαίνουν στ' αλήθεια όλα αυτά. Γιατί, παρά τον τρόπο που με κοιτάζει, παρά το ανέμελο σήκωμα των ώμων, τίποτε απ' όσα έχει πει δε βγάζει το παραμικρό νόημα.

«Μάλιστα! ωραία όλα αυτά. Αν αυτό πρέπει να κάνεις, τότε, τέλεια! Διασκέδασε το!» Σηκώνω τους ώμους, ενώ είμαι πεπεισμένη απόλυτα ότι δεν είναι καθόλου τέλεια, αν και δεν είμαι τόσο ανόητη ώστε να το πω δυνατά. «Και πώς σκοπεύεις να κυκλοφορείς τώρα που άφησες το αυτοκίνητό σου; Θέλω να πω, σε περίπτωση που δεν το έχεις προσέξει, εδώ είναι Καλιφόρνια, και δεν μπορείς να πας πουθενά χωρίς αμάξι».

Με κοιτάζει, διασκεδάζοντας φανερά από το ξέσπασμά μου, κάτι που δεν είναι ακριβώς η αντίδραση που περίμενα. «Τι κακό έχει το σχολικό; Είναι δωρεάν...»

Έχω μείνει άναυδη και κουνάω το κεφάλι μου αδυνατώντας να πιστέψω στ' αυτιά μου. *Και από πότε ανησυχείς για τα χρήματα, κύριε Βγάζω Εκατομμύρια Παίζοντας στον Ιππόδρομο και Απλώς Εμφανίζω, ότι Θελήσω;* Αμέσως μόλις το σκέφτομαι όμως, συνειδητοποιώ ότι ξέχασα να θωρακίσω τις σκέψεις μου.

«Έτσι με βλέπεις;» Σταματάει λίγο πριν από το κατώφλι της αίθουσας, φανερά πληγωμένος από την απερίσκεπτη εκτίμησή μου. «Με θεωρείς έναν κούφιο νάρκισσο, ένα καταναλωτικό μηδενικό;»

«Όχι!» φωνάζω κουνώντας το κεφάλι μου και σφίγγοντας το χέρι του. Ελπίζω να τον πείσω, αν και, κατά κάποιον τρόπο, όντως το εννοούσα. Αλλά όχι με τον άσχημο τρόπο που νομίζει εκείνος. Περισσότερο με την αίσθηση «Το αγόρι μου εκτιμάει τα εκλεκτά πράγματα στη ζωή», και λιγότερο με την έννοια «Το αγόρι μου είναι η αρσενική εκδοχή της Στέισα».

«Απλώς...» Μισοκλείνω τα μάτια μου και, ευχόμενη να είχα έστω και τη μισή από τη δική του ευφράδεια, συνεχίζω λέγοντας: «Απλώς δεν μπορώ να το καταλάβω». Σηκώνω τους ώμους. «Και τι είναι αυτό το γάντι;» Σηκώνω το ντυμένο με δέρμα χέρι του και το κουνάω μπρος στα μάτια του.

«Δεν είναι προφανές;» Κουνάει το κεφάλι του και με τραβάει προς την πόρτα.

Εγώ όμως μένω στη θέση μου, αρνούμενη να μετακινηθώ. Τίποτε δεν είναι προφανές. Τίποτε δε βγάζει πια νόημα.

Σταματάει με το χέρι πάνω στο χερούλι και λέει, πληγωμένος: «Σκέφτηκα ότι θα ήταν μια καλή λύση για την ώρα. Αλλά ίσως προτιμάς να μη σε αγγίζω καθόλου...»

Όχι! Δεν εννοούσα αυτό!

Στρέφομαι στην τηλεπάθεια, γιατί πλησιάζουν κάποιοι συμμαθητές μας, υπενθυμίζοντάς του πόσο δύσκολο ήταν να αποφύγουμε την παραμικρή δερματική επαφή τις τρεις τελευταίες μέρες. Παριστάνοντας την κρυωμένη, όταν ξέρουμε και οι δύο ότι δεν αρρωσταίνουμε ποτέ, και άλλες γελοίες τεχνικές αποφυγής που με άφηναν με ένα αίσθημα βαθύτατης ντροπής. Ήταν σκέτο βασανιστήριο. Να έχεις ένα αγόρι τόσο όμορφο, τόσο σέξι και τόσο υπέροχο και να μην μπορείς να το αγγίξεις, είναι το πιο φρικτό μαρτύριο.

«Θέλω να πω, ξέρω ότι δεν μπορούμε να διακινδυνεύσουμε μια τυχαία ανταλλαγή ιδρώτα από τις παλάμες μας ή κάτι παρόμοιο, ωστόσο δε νομίζεις ότι φαίνεται κάπως... περίεργο;» ψιθυρίζω μόλις μένουμε πάλι μόνοι.

«Δε μ' ενδιαφέρει αυτό». Το βλέμμα του είναι ευθύ, ειλικρινές και καρφωμένο πάνω στο δικό μου. «Δε μ' ενδιαφέρει τι σκέφτονται οι άλλοι. Με ενδιαφέρεις μόνον εσύ!»

Σφίγγει τα δάχτυλά μου και ανοίγει την πόρτα με το μυαλό του. Με οδηγεί μπροστά από τη Στέισα Μίλερ και προχω-

ράμε στα θρανία μας. Και μολονότι έχω να τη δω από την Παρασκευή που ξύπνησε από το ξόρκι του Ρόμαν, είμαι σίγουρη ότι το μίσος της για μένα δεν έχει ελαττωθεί καθόλου. Και ενώ είμαι πλήρως προετοιμασμένη για το συνηθισμένο της κόλπο που ρίχνει την τσάντα της στα πόδια μου για να σκοντάψω, σήμερα φαίνεται πολύ απορροφημένη με το καινούργιο λουκ του Ντέιμεν για να παίξει αυτό το παλιό, τετριμμένο παιχνίδι. Το βλέμμα της αφήνεται νωχελικά πάνω του, από την κορυφή ως τα νύχια, και μετά πάλι απ' την αρχή.

Μόνο και μόνο το ότι με αγνοεί δε σημαίνει πως μπορώ να ηρεμήσω ή να επαναπαυτώ και να πιστέψω ότι έχει τελειώσει μαζί μου. Γιατί η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν τελειώνει κάτι με τη Στέισα. Αυτό το έχει ξεκαθαρίσει μέσα της απόλυτα. Νομίζω μάλιστα ότι τώρα είναι πιο φορτισμένη και κακιά από ποτέ. Έτσι, αυτή η προσωρινή ανακωχή δεν είναι παρά η ηρεμία πριν από την καταιγίδα.

«Αγνόησέ τη...» μου ψιθυρίζει ο Ντέιμεν σπρώχνοντας το θρανίο του τόσο κοντά στο δικό μου, που η μία άκρη σχεδόν καβαλάει την άλλη.

Μολονότι του γνέφω ότι συμφωνώ, η αλήθεια είναι ότι δεν μπορώ! Όσο κι αν θα ήθελα να προσποιηθώ ότι είναι άορατη, δεν μπορώ να το κάνω. Τώρα είναι μπροστά μου, και μου έχει γίνει έμμονη ιδέα. Κρυφοκοιτάζω μέσα στις σκέψεις της, θέλοντας να δω τι έχει συμβεί μεταξύ τους – θέλω να ξέρω αν έχει συμβεί κάτι. Γιατί, παρόλο που ξέρω ότι ο Ρόμαν ευθύνεται για το φλερτ, τα φιλάκια και τα χάδια, εγώ δεν είχα άλλη επιλογή από το να παρακολουθώ παρόλο που ξέρω πολύ καλά ότι είχε στερήσει από τον Ντέιμεν την ελευθερία της βούλησης, αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι συνέβη· ότι τα χείλη του Ντέιμεν άγγιξαν τα δικά της και τα χέρια του περιπλανήθηκαν πάνω στο δέρμα της. Και μολονότι είμαι σχε-

δόν σίγουρη ότι δεν προχώρησαν άλλο, θα ένιωθα πολύ καλύτερα αν μπορούσα να βρω αποδείξεις για να υποστηρίξω τη θεωρία μου.

Όσο τρελό, οδυνηρό και απολύτως μαζοχιστικό κι αν είναι, δε θα σταματήσω μέχρι να ενδώσει η μνήμη της και να αποκαλυφθούν όλες οι φρικτές, επώδυνες, βασανιστικές λεπτομέρειες.

Είμαι έτοιμη να σκαλίσω πιο βαθιά, να ταξιδέψω ως τον πυρήνα του μυαλού της όταν ο Ντέιμεν μου σφίγγει το χέρι και λέει: «Έβερ, σε παρακαλώ! Σταμάτα να βασανίζεις τον εαυτό σου. Σου το είπα ήδη, δεν υπάρχει τίποτε να δεις...» Ξεροκαταπίνω με το βλέμμα καρφωμένο στο πίσω μέρος του κεφαλιού της, ενώ τη βλέπω να κουτσομπολεύει με την Όνορ και τον Κρεγκ, και ίσα που τον ακούω να προσθέτει: «Δεν έγινε! Δεν είναι αυτό που νομίζεις...»

«Νόμιζα ότι δεν μπορούσες να θυμηθείς». Γυρίζω προς το μέρος του και μόλις βλέπω με πόσο πόνο με κοιτάζει και κουνάει το κεφάλι του πλημμυρίζω από ντροπή.

«Έχε μου εμπιστοσύνη...» λέει και αναστενάζει. «Ή, τουλάχιστον, προσπάθησε. Σε παρακαλώ!»

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και τον παρατηρώ. Εύχομαι να μπορούσα – ξέρω ότι θα έπρεπε.

«Σοβαρά, Έβερ. Πρώτα δεν μπορούσες να χωνέψεις τις σχέσεις μου των τελευταίων εξακοσίων χρόνων και τώρα έχεις πάθει ψύχωση με την τελευταία βδομάδα;» Σμίγει τα φρύδια του και γέρνει προς το μέρος μου, συμπληρώνοντας με φωνή που προσπαθεί να με καλοπιάνει. «Ξέρω ότι έχεις πληγωθεί απίστευτα. Αλήθεια το ξέρω. Αλλά ό,τι έγινε έγινε. Δεν μπορώ να γυρίσω πίσω, δεν μπορώ να το αλλάξω. Ο Ρόμαν το έκανε επίτηδες. Δεν μπορείς να τον αφήσεις να κερδίσει...»

Γνωρίζω ότι έχει δίκιο και ξεροκαταπίνω. Είναι γελοίος,

παράλογος ο τρόπος που συμπεριφέρομαι, που επιτρέπω στον εαυτό μου να ξεφεύγει τόσο.

Εξάλλου, λέει ο Ντέιμεν –το έχει γυρίσει στην τηλεπάθεια τώρα που έφτασε ο δάσκαλός μας, ο κύριος Ρόμπινς– ξέρεις ότι δεν έχει νόημα. Μόνο εσένα έχω αγαπήσει. Δε είναι αρκετό αυτό;

Ανεβάζει τον γαντοφορεμένο του αντίχειρα στον κρόταφό μου και με κοιτάζει στα μάτια καθώς μου δείχνει την ιστορία μας, τις πολλές μετενσαρκώσεις μου: νεαρή υπηρέτρια στη Γαλλία, κόρη ενός πουριτανού στη Νέα Αγγλία, κοσμική Αγγλίδα που φλερτάρει με τους άνδρες, μούσα ενός καλλιτέχνη με υπέροχα κόκκινα μαλλιά...

Μένω αποσβολωμένη και κοιτάζω με μάτια ορθάνοιχτα, μια που δεν είχα ξαναδεί ποτέ αυτή τη συγκεκριμένη ζωή.

Εκείνος όμως απλώς χαμογελάει, και το βλέμμα του ζεσταίνει ολοένα και περισσότερο καθώς μου δείχνει τα κυριότερα γεγονότα εκείνης της εποχής, ένα γρήγορο κλιπάκι από τη στιγμή που γνωριστήκαμε: τα εγκαίνια μιας γκαλερί στο Άμστερνταμ, το πρώτο μας φιλί έξω από την γκαλερί το ίδιο βράδυ... Παρουσιάζει μόνο τις πιο ρομαντικές στιγμές και συγκαλύπτει το θάνατό μου, ο οποίος έρχεται πάντα, αναπόφευκτα, πριν καταφέρουμε να προχωρήσουμε.

Και αφού έχω παρακολουθήσει όλες αυτές τις όμορφες στιγμές να ξετυλίγονται μπροστά μου, αφού μου έχει αποκαλύψει την ακλόνητη αγάπη του, κοιτάζω μέσα στα μάτια του και απαντώ στην ερώτησή του με αυτή τη σκέψη: *Και βέβαια είναι αρκετό. Πάντα ήσουν αρκετός!*

Μετά, κλείνω τα μάτια μου από ντροπή και συμπληρώνω: *Εγώ, όμως, είμαι αρκετή για σένα;*

Τελικά, παραδέχομαι την αντικειμενική αλήθεια: το φόβο ότι σύντομα θα κουραστεί από το γαντοφορεμένο κράτημα των

χειρών, από τις τηλεπαθητικές αγκαλιές, και θα αναζητήσει τον αληθινό έρωτα σε μια φυσιολογική κοπέλα με ακίνδυνο DNA.

Με κοιτάζει βαθιά στα μάτια και πιάνει το πιγούνι μου με τα γαντοφορεμένα δάχτυλά του, χαρίζοντάς μου μια τόσο ζεστή, τόσο ασφαλή, τόσο παρηγορητική νοερή αγκαλιά, που όλοι οι φόβοι μου εξαφανίζονται. Απαντά στη συγγνώμη που ζητώ με το βλέμμα μου, και καθώς σκύβει μπροστά, με τα χείλη του σχεδόν πάνω στο αυτί μου, λέει: «Ωραία! Τώρα που το τακτοποιήσαμε κι αυτό, σχετικά με τον Ρόμαν...»

Πίστευε πάντα ότι εκείνος ήταν το πεπρωμένο της. Αν, όμως, η μοίρα έχει άλλα σχέδια; Η Έβερ και ο Ντέιμεν έχουν ζήσει αμέτρητες ζωές στο παρελθόν και πολέμησαν αδίστακτους εχθρούς για να μπορέσουν να είναι για πάντα μαζί. Κι ενώ το όνειρο φαίνεται επιτέλους να γίνεται πραγματικότητα, μια φοβερή κατάρα πέφτει πάνω στον Ντέιμεν... Αρκεί ένα άγγιγμα των χεριών τους ή ένα απαλό φιλί για να τον ρίξει στη Χώρα των Σκιών.

Η Έβερ, στην προσπάθειά της να σώσει τον αγαπημένο της από τον Ρόμαν, θα συναντήσει έναν άγνωστο, τον Τζουντ, για τον οποίο νιώθει μια πολύ δυνατή και μυστηριώδη έλξη. Αισθάνεται να τη μαγνητίζει ο νεαρός άντρας με τα σμαραγδένια μάτια, και κάθε φορά που νιώθει το παιχνιδιάρικο, ζεστό βλέμμα του να πέφτει πάνω της δεν μπορεί να ελέγξει τον εαυτό της. Ο Ντέιμεν συνεχίζει να είναι η μοναδική της αγάπη, αλλά γιατί όταν βρίσκεται δίπλα της ο Τζουντ νιώθει σαν να τον έχει προδώσει; Θα αντέξει ο αγνός έρωτας της Έβερ αυτή τη νέα δοκιμασία;

*Το τρίτο βιβλίο της σειράς ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ
της Άλισον Νόελ ακόμη πιο απροσδόκητο...*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-826-3

9 789604 538263

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 08458

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ